

Desăvârșirea jertfei lui Hristos – EPV

„*Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi*”, a spus Dumnezeu poporului Său Israel scurt înainte de acea noapte memorabilă, când El avea intenția să omoare pe toți întâi-născuții egiptenilor. Sângele mielului pascal, care proteja pe izraeliți de sabia îngerului nimitor, a fost uns pe amândoi stâlpii și pragul de sus al ușilor caselor lor la porunca lui Dumnezeu. Nu-i neliniștea faptul că ei din interior nu puteau vedea sângele, căci important era, că *Dumnezeu îl vedea*; căci El spusese: „*Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi*”. Exclusiv pe aceasta se baza siguranța lor. Nici un întâi-născut nu a murit în casele pe a căror ușă Dumnezeu a văzut sângele mielului sacrificat. Partea izraeliților era numai să rămână în case sub protecția acestui sânge și să creadă cuvântul lui Dumnezeu. Cu încredere în aceasta ei se puteau strânge în liniște și pace în jurul mielului pascal și să laude pe Dumnezeu pentru dragostea Lui salvatoare.

Tot așa stau lucrurile și cu noi. Dumnezeu a primit jertfa suplinitoare a lui Isus Hristos, Mielul fără cusur și fără pată, și sângele Lui este acum înaintea feței lui Dumnezeu. De asemenea noi știm, ca și izraeliții, că judecata, pe care am meritat-o, a lovit pe Mielul ales de Dumnezeu și sângele Lui „*ne curăță de orice păcat*”. Aceasta este siguranța noastră. Nicidecum nu este hotărâtor ce valoare acordăm *noi* sângelui lui Hristos, ci decisiv este cum gândește *Dumnezeu* cu privire la el. Desigur lui Dumnezeu nu Îi este indiferent cât prețuim noi lucrarea lui Hristos – și ea nu poate fi suficient de prețuită -, dar înțelegerea noastră cu privire la ea nu poate niciodată fi fundamentul păcii noastre și al siguranței noastre. Numai Dumnezeu poate evalua și prețui desăvârșit adevărata valoare a jertfei lui Hristos, dar fără îndoială mărește bucuria noastră și savurarea din partea noastră a lucrării Domnului Isus, dacă gândurile noastre cu privire la ea sunt mai mult în concordanță cu prețuirea făcută de Dumnezeu. Însă mântuirea noastră veșnică și siguranța noastră veșnică nu sunt dependente de aceasta. Unii izraeliți s-ar fi putut întreba cu teamă: „Oare sângele de pe cei doi stâlpi ai ușii și de pe pragul de sus va proteja cu adevărat pe întâiul meu născut, să nu moară?” Era el din cauza aceasta mai puțin în siguranță? Nicidecum! Pentru el era important numai să știe că sângele se afla pe cei doi stâlpi ai ușii și pe pragul de sus și că el însuși prin aceasta se afla sub protecția sângelui. Nu se putea el încrede pe deplin în cuvântul lui Dumnezeu, care a spus: „*Eu voi vedea sângele și voi trece pe lângă voi*”? Fără nici o îndoială! Sângele mielului și cuvântul Domnului erau în acea noapte a judecății îngrozitoare asupra celor întâi-născuți ai egiptenilor singurul fundament al siguranței lor și al păcii lor. Și noi astăzi nu avem un alt fundament. Sângele lui Hristos este așa de prețios pentru ochii lui Dumnezeu, că El îndreptățește pe oricine care prin credință se pune sub protecția Lui. Dumnezeu este pe deplin satisfăcut, așa că pe noi nu ne mai lovește nici o judecată și nu ne poate ajunge nici o pierzare. Nu este aceasta suficient ca să fi pentru totdeauna fericit și mulțumitor?

Deoarece este de cea mai mare importanță să cunoaștem *gândurile lui Dumnezeu* cu privire la lucrarea lui Hristos, respectiv să știm cum gândește *El* despre ea, vrem în continuare să ne preocupăm mai detaliat cu această temă, și anume având ca bază capitolul 10 al epistolei către Evrei. Jertfele nenumărate din Vechiul Testament nu au fost în stare să îndepărteze păcatele, căci dacă ar fi fost posibil să le îndepărteze, nu ar fi fost necesară o repetare permanentă a acestor jertfe. Tocmai acest fapt a dovedit că păcatele erau încă prezente și toți care aduceau jertfe nu erau încă curățiți de conștiința rea. Mai degrabă „*în aceste jertfe era o aducere*

aminte a păcatului în fiecare an” (Evrei 10.1-3). Și de ce aceste jertfe nu puteau îndepărta păcatele? Deoarece „*este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să ridice păcatele*” (versetul 4). Omul a păcătuit și prin aceasta a meritat moartea, și de aceea numai jertfa unui om putea să înlăture păcatul și să împace pe om cu Dumnezeu. Dar unde se putea găsi pe întreg pământul un om care se putea da pe sine însuși ca jertfă pentru alții? Căci toți, fără nici o excepție, erau păcătoși și pe calea pierzării. „*Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar*” (Romani 3.12). Toți s-au abătut și erau supuși morții, și este imposibil ca un păcătos să moară pentru un alt păcătos. Dacă Dumnezeu Însuși nu Și-ar fi ales o jertfă, atunci toți oamenii ar fi trebuit să suporte veșnic pedeapsa pentru păcatele lor și să rămână departe de Dumnezeu. Însă aici dragostea lui Dumnezeu a intrat în acțiune, prin aceea că El a trimis pe pământ „*pe Însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare omului păcătos și pentru păcat*” (Romani 8.3), aceasta înseamnă că Hristos a trebuit, pentru ca să rezolve problema păcatului, să ia un trup și să devină om adevărat. „*Fără vărsare de sânge nu este iertare*” și fără o jertfă nu este ispășire. Deoarece pe întreg pământul nu era o jertfă potrivită, aceasta înseamnă fără cusur, Dumnezeu a trimis din cer pe pământ o astfel de jertfă: pe Fiul Său preaiubit. El trebuia, ca să poată salva oamenii, să devină cu adevărat om și în toate să se asemene cu noi, cu excepția păcatului. Astfel El a devenit „*Mielul fără cusur și fără pată*”. Dacă ar fi fost vreun germen de păcat în El, atunci El Însuși ar fi trebuit să moară pentru Sine Însuși și nu putea să Se dea pe Sine ca Suplinitor pentru alții. De aceea se spune despre El, că El nu numai „*n-a făcut păcat*” (1 Petru 2.22), ci și „*n-a cunoscut păcatul*” (2 Corinteni 5.21), da, că „*în El nu este păcat*” (1 Ioan 3.5). Cu toate că era născut de o femeie și era „*părtaș sângelui și cărnii*”, El era totuși fără păcat, era „*Sfântul*”, care trebuia să Se nască (Luca 1.35). De aceea la cruce El a putut fi Suplinitorul nostru. Sfințenia și dreptatea lui Dumnezeu nu au găsit în El nimic altceva decât numai curăție pură, nimic altceva decât desăvârșire divină. El a venit în lume cu cuvintele: „*Tu n-ai voit nici jertfă, nici dar, ci Mi-ai pregătit un trup; n-ai găsit plăcere nici în arderi-de-tot, nici în jertfe pentru păcat. Atunci am zis: »Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule«*” (Evrei 10.5-7). Deoarece jertfele nenumărate ale vechiului legământ nu au putut îndepărta păcatele, și sângele curs în cantități mari nu a putut curăți nici măcar o singură conștiință de faptele rele, a venit Domnul Isus în lume cu intenția să împlinească tot ce nu s-a putut realiza prin mulțimea jertfelor. El a venit de bună voie pe pământ, de bună voie a îndurat batjocura și disprețul din partea oamenilor și S-a supus suferințelor și morții, ca să împlinească voia lui Dumnezeu. Cine poate înțelege o astfel de dragoste? Inima noastră jubilează deja acum, când ne gândim la ce va fi atunci când vom vedea această dragoste acolo sus și o vom savura pe deplin!

Să ne mai ocupăm puțin cu urmările binecuvântate ale jertfei lui Hristos pentru noi! Am auzit, că atunci când Domnul Isus a venit în lumea aceasta a zis: „*Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule*”. Această voie era sfințirea noastră, căci scriitorul epistolei către Evrei explică: „*Prin această voie am fost sfințiți, prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna*” (Evrei 10.10). Noi am fost sfințiți, aceasta înseamnă puși deoparte, căci acesta este totdeauna înțelesul în Sfânta Scriptură al cuvântului „a sfinți”. Așa spune de exemplu Domnul Isus despre Sine, că Tatăl „*L-a sfințit și L-a trimis în lume*” (Ioan 0.36). Deci noi am fost puși deoparte. Și de ce am fost despărțiți? Am fost despărțiți (puși deoparte) de lume, de păcat, de moarte și de diavolul. Dacă ne întrebăm: Cine ne-a pus deoparte?, răspunsul este: Dumnezeu Însuși. Și prin ce a făcut El aceasta? „*prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna*”. Voia lui Dumnezeu este cauza și jertfa lui Hristos este mijlocul sfințirii

noastre, sau al punerii noastre deoparte. Ce siguranță desăvârșită! Dumnezeu a vrut să ne pună deoparte pentru Sine, să ne posedă în totul pentru Sine; pentru aceasta El Însuși a creat toate premisele și în jertfa lui Hristos El Însuși a dat mijlocul pentru realizarea aceasta. Noi am dezonorat pe Dumnezeu, L-am lepădat și ne-am depărtat de El, așa că condamnarea noastră veșnică ar fi fost numai un act al dreptății Sale. Însă El a avut plăcere în salvarea și mântuirea noastră, dar această voie plăcută a Sa putea fi îndeplinită numai cu prețul jertfei Fiului Său preaiubit. Desigur această jertfă corespundea în totul inimii Sale, căci prin ea El a fost glorificat în modul cel mai înalt și dreptatea Lui a fost desăvârșit satisfăcută. Poate exista o dovadă mai mare a plăcerii jertfei Domnului Isus? Dacă în versetul deja citat se spune: „*Prin această voie am fost sfințiți, prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna*”, prin aceasta Duhul Sfânt mărturisește că această jertfă este desăvârșită și de aceea nu trebuie repetată; ea a avut loc *odată pentru totdeauna*. Jertfele Vechiului Testament erau prin aducerea lor în fiecare an numai „o aducere aminte de păcate”, și de aceea ele niciodată nu puteau „*face desăvârșiți*” pe cei care se apropiau în felul acesta. Însă toți care își iau adăpost la jertfa unică și desăvârșită a lui Isus, sunt „*făcuți desăvârșiți pentru totdeauna*”. Pentru ei nu mai este o aducere aminte de păcate, deoarece Dumnezeu Însuși le adeverește: „*nicidecum nu-Mi voi mai aminti de păcatele lor și de nelegiuirile lor*” (Evrei 10.17). După strigătul Domnului pe cruce: „*S-a sfârșit!*”, perdeaua Templului s-a rupt în două, de sus până jos. Ispășirea a avut loc, și Dumnezeu Însuși a deschis drumul în locul Preasfânt. Păcatele erau îndepărtate, nu numai pentru o zi sau pentru un an, ci pentru totdeauna, și nici numai unele păcate sau majoritatea păcatelor – nu, toate păcatele noastre au fost îndepărtate pentru totdeauna. Dacă ar fi rămas numai un singur păcat neispășit, atunci trebuia să aibă loc o altă jertfă pentru înlăturarea acestuia, dar nu a urmat o altă jertfă. Astfel toți cei care cred în Hristos nu mai au „*nici o aducere aminte de păcate*” înaintea lui Dumnezeu, deoarece ele au fost curățite pentru totdeauna prin jertfa Sa. Ei se pot apropia de Dumnezeu, care acum a devenit Tatăl lor, cu îndrăzneală și umblă în prezența Sa în pace deplină.

Însă noi avem și alte dovezi despre valabilitatea deplină a jertfei lui Hristos. „*Și orice preot face slujba în fiecare zi și aduce de multe ori aceleași jertfe, care niciodată nu pot să înlătore păcatele, dar El, după ce a adus o singură jertfă pentru păcate, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu, așteptând de acum ca vrăjmașii Lui să-I fie făcuți așternut al picioarelor. Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei sfințiți.*” (Evrei 10.11-14) Preoții în Cortul întâlnirii și în Templu trebuiau totdeauna să stea în picioare, căci nu exista nici o posibilitate să se așeze. Ei nu aveau voie să se așeze, deoarece pentru ei era totdeauna ceva de făcut. Zilnic trebuiau să sacrifice jertfe noi și să le aducă lui Dumnezeu. Slujba lor nu a încetat niciodată, niciodată nu aveau odihnă, niciodată nu puteau spune: acum lucrul s-a terminat, acum a fost terminată ispășirea. O jertfă urma pe cealaltă jertfă, așa că preoții nu ajungeau niciodată să se odihnească. Însă Domnul Isus, „*după ce a adus o singură jertfă pentru păcate*”, S-a așezat pentru totdeauna la dreapta lui Dumnezeu, ceea ce pentru noi este dovada că lucrarea de ispășire s-a încheiat. De aceea scriitorul epistolei către Evrei spune în capitolul 8 versetul 1: „*Punctul cel mai însemnat (sau: suma) al celor spuse este că avem un astfel de Mare Preot care S-a așezat la dreapta tronului Măreției, în ceruri*”. Pentru El nu a mai rămas nimic de făcut, căci El nu are nevoie, ca preoții vechiului legământ, să aducă continuu jertfe noi pentru ispășire. Lucrarea Lui este terminată pentru totdeauna, și Dumnezeu a confirmat aceasta, prin aceea că L-a așezat la dreapta Sa.

Aceasta ne arată clar cât de greșit și contrar Scripturii este să se vorbească despre necesitatea unei ispășiri sau întoarceri zilnice la Dumnezeu. Cine face aceasta, acela se așează pe terenul Vechiului Testament, pe care Domnul Isus l-a înlăturat. Cât de mult este dezonorat Domnul prin aceasta! El, „după ce prin Sine Însuși a făcut curățirea de păcate”, pe baza lucrării Sale înfăptuite S-a așezat „la dreapta Măririi în cele înalte” (Evrei 1.3), dar noi nu vrem să credem simplu că sângele Său a făcut o ispășire desăvârșită, ci gândim că zilnic trebuie să fim din nou împăcați! Atunci ar trebui să se aducă zilnic jertfe noi, căci „fără vărsare de sânge nu este iertare de păcate”. Însă aceasta este imposibil, căci jertfa lui Hristos este pe deplin suficientă. Dumnezeu a primit-o și S-a declarat satisfăcut, prin aceea că El L-a înviat pe Hristos, care la cruce a purtat păcatele noastre și a fost făcut păcat pentru noi, și L-a așezat pentru totdeauna la dreapta Sa. Într-adevăr, El Se va mai ridica odată, dar nu pentru ca să Se mai preocupe cu păcatul, ci ca să apară în glorie pe norii cerului pentru judecarea vrăjmașilor Săi. Deoarece deci locul Domnului nostru în cer la dreapta lui Dumnezeu este neschimbător, nici poziția celor care cred în El nu poate fi lezată sau zguduită. „Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei sfințiți.” Ei sunt desăvârșiți, desigur nu în ei înșiși – căci în ei încă mai locuiește păcatul -, ci „în Hristos”, așa îi vede Dumnezeu. Înaintea Lui ei sunt sfinți și fără vină, deoarece ei printr-o singură jertfă au fost făcuți „desăvârșiți pentru totdeauna”. Mai poate fi atunci vorba de o ispășire sau iertare zilnică? Niciodată! Cine vorbește în felul acesta se împotrivesc Cuvântului lui Dumnezeu și diminuează lucrarea lui Hristos. S-ar putea face aceasta din necunoaștere, dar este Dumnezeu mai puțin întristat din cauza aceasta, dacă în loc să I se mulțumească pentru dragostea Sa nespus de mare și să se odihnească în jertfa lui Hristos, este preocupat permanent cu păcatele proprii și umblă fără pacea inimii? Astfel de creștini se așează pe terenul unui izraelit, care permanent avea „cunoștință de păcate”, deoarece jertfele aduse necurmat aminteau permanent de păcate. Și nu aștepta el, după ce marele preot intra înapoia perdelei, cu teamă afară, întrebându-se dacă Dumnezeu va primi jertfa? Să ținem cu tărie, că o singură jertfă a lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este pe deplin suficientă, a făcut o ispășire desăvârșită și a înlăturat toate păcatele noastre. Să nu ne putem noi odihni în lucrarea de ispășire săvârșită, în timp ce Dumnezeu Însuși Se „odihnește cu plăcere” în ea?

„Dar”, așa va întreba cineva, „nu avem noi zilnic nevoie de iertarea păcatelor noastre?” Așa cum este pusă întrebarea, trebuie să răspundem categoric negativ. Dacă te-ai pocăit și ai crezut în Domnul Isus, toate păcatele tale au fost iertate, nu numai acelea pe care le-ai făcut înainte să te întorci la Dumnezeu, ci toate, fără nici o excepție. Sfânta Scriptură nicidecum nu face diferență între păcatele din trecut și cele din viitor, din simplul motiv, că Hristos a purtat păcatele noastre în Trupul Său pe lemn, pe când noi încă nu eram născuți. Atunci toate păcatele tale din viitor erau asupra Domnului Isus, și El a murit pentru toate. El Însuși, care cândva va fi Judecător, S-a încărcat cu ele și a purtat judecata pentru ele. Judecătorul Însuși a înlăturat păcatele tale. Te mai poți tu atunci îndoii de faptul că ele toate au fost realmente îndepărtate? Totul a fost în chip desăvârșit rezolvat între Dumnezeu și Hristos potrivit cerințelor dreptății divine. Era o lucrare dumnezeiască pentru păcatele noastre, așa că oricine a luat această lucrare prin pocăință și credință a fost curățit pentru totdeauna de toate păcatele sale prin sângele lui Isus. El este în părtășie cu Dumnezeu, da, este chiar copilul Său, ceea ce ar fi imposibil, dacă între el și Dumnezeu ar mai sta vreun păcat.

Desigur noi avem nevoie de iertare, de fiecare dată când am păcătuit împotriva Tatălui nostru ceresc, dar aceasta este o cu totul altă chestiune. În acest caz noi nu trebuie să fim din

nou împăcați cu Dumnezeu prin sângele lui Isus și să fim spălați de păcatele noastre, căci poziția noastră de copii nu este anulată prin păcatele noastre. Dar părtășia noastră cu *Tatăl* este întreruptă și ea trebuie refăcută. Noi nu ne mai reluăm scăparea la *Dumnezeu*, așa cum am făcut odinioară ca păcătoși vinovați, pierduți, ci venim, ca și *copii* care au greșit, cu o mărturisire sinceră la *Tatăl*. Dacă facem aceasta cu sinceritate, Dumnezeu este „credincios și drept” – nu numai „îndurător și milos” -, „să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate” (1 Ioan 1.9). Noi nu avem voie să confundăm aceste două lucruri. Cine a venit la Domnul Isus cu căință și credință, are iertarea tuturor păcatelor sale, a fost sfințit, curățit, spălat, îndreptățit și pentru totdeauna desăvârșit. Așa cum *Dumnezeu* Își arată dreptatea Sa prin aceea că El îndreptățește pe păcătosul care crede în Isus (Romani 3.26), *Tatăl* este credincios (Lui Însuși și Cuvântului Său) și drept (pe baza lucrării de ispășire înfăptuite de Fiul Său preaiubit), când iartă păcatele copilului care mărturisește și se căiește de vina sa.

„*Jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna*” și înălțarea Sa la dreapta lui Dumnezeu sunt deci două dovezi incontestabile despre desăvârșirea și valabilitatea veșnică a jertfei și lucrării Domnului nostru. Însă epistola către Evrei ne oferă o a treia dovadă demnă de încredere: „*Lucrul acesta ni-l mărturisește și Duhul Sfânt. Căci, după ce a zis:»Acesta este legământul pe care-l voi stabili pentru ei după acele zile, zice Domnul: voi pune legile Mele în inimile lor și le voi scrie în mintea lor«, adaugă: »Și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărădelegile lor.«*” (Evrei 10.15-17) Duhul Sfânt trimis din cer aici jos ne mărturisește că Domnul Isus și lucrarea Sa au fost primite de Dumnezeu și de aceea Dumnezeu niciodată nu-Și va mai aduce aminte de păcatele noastre și de fărădelegile noastre. Ce mărturie demnă de încredere! Hristos a intrat ca Mare Preot în Locul Preasfânt ceresc și șade acolo glorificat la dreapta lui Dumnezeu. De acolo El a trimis Duhul Sfânt pe pământ, care ne mărturisește că Dumnezeu a primit sângele ispășirii și a înlăturat toate păcatele noastre și toate fărădelegile noastre. Dumnezeu este satisfăcut și toți cei mântuiți au voie acum să se apropie cu îndrăzneală de *Tatăl* ca și *copii* ai lui Dumnezeu.

Cât de la sine înțeles este acum după toate acestea îndemnul: „*Astfel, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem o deplină libertate să intrăm în Locul Preasfânt, pe calea cea nouă și vie pe care El ne-a deschis-o prin perdeaua dinăuntru, adică prin trupul Său, și fiindcă avem un Mare Preot peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu o inimă curată, cu o deplină siguranță a credinței*” (Evrei 10.19-22). Noi avem nu numai *libertatea*, ci și *îndrăzneala* să venim înaintea lui Dumnezeu. Sângele lui Hristos este acolo înaintea lui Dumnezeu, și El ne vede pe baza valorii acestui sânge, prin care noi am fost aduși pentru totdeauna în siguranță. Perdeaua este ruptă și drumul în Locul Preasfânt este deschis prin Domnul Isus. Și Marele Preot peste casa lui Dumnezeu a ocupat pentru totdeauna acolo locul în glorie, după ce a înfăptuit lucrarea de răscumpărare. Dacă înțelegem valabilitatea deplină a jertfei, atunci ne vom bucura „*cu deplină siguranță a credinței*” de rezultatele minunate ale acestei lucrări, prin aceea că vom veni înaintea lui Dumnezeu cu îndrăzneală și bucurie, ca să-I aducem ca preoție sfântă jertfele noastre de laudă și de mulțumire, „*plăcute lui Dumnezeu prin Isus Hristos*” (Evrei 13.15; 1 Petru 2.5).

Avem noi toți această îndrăzneală? Ah, să renunțăm la toate gândurile noastre proprii și să nu ne lăsăm duși în rătăcire prin învățături false! Să credem mărturia clară a lui Dumnezeu și a Cuvântului Său sfânt și să ne odihnim în lucrarea desăvârșită a lui Hristos, în care și Dumnezeu Însuși Se odihnește! Dacă El este pe deplin mulțumit cu aceasta, nu putem noi atunci să fim la fel de mulțumiți? Dumnezeu a exprimat satisfacția Sa prin ruperea perdelei,

prin înălțarea și gloriificarea Domnului la dreapta Sa și prin trimiterea aici jos a Duhului Sfânt și prin mărturia Duhului Sfânt. Nu sunt aceste dovezi suficiente pentru noi? Pentru ce te mai îndoiești, și de ce stai departe, în loc să vii în Locul Preasfânt cu bucurie, cu laudă și cu mulțumire? Vrei să întristezi în continuare pe Dumnezeu prin necredința ta? Căci necredința este cea care privește permanent la sine însuși, la greșelile și lipsurile proprii, la simțăminte și experiențe proprii, în timp ce credința se uită la Hristos, la lucrarea Sa desăvârșită, înfăptuită o dată pentru totdeauna, cu care El a satisfăcut pe deplin pe Dumnezeu.

*Tu ne-ai condus în Locul Sfânt,
Și despărțiți nu suntem.
Te lăudăm mereu prin cânt
Și Te-adorăm în pace.
Prin jertfa Ta,
La Golgota,
Tu ne-ai spălat de vină
Și ne-ai unit cu Tine.*